

Suflet hoinar

DANACIOBY

Suflet hoinar

M-am trezit supărată pe viață.
N-aveam nici chef și nici speranță.
Priveam în gol la luna-albastră,
Printr-o minusculă fereastră.

Când am privit în mine, eram goală,
Căci îmi plecase sufletul afară.
Am luat-o atunci la fugă să-l găsesc,
Să stau cu el de vorbă și să-l privesc.

Nu l-am găsit atunci, dar mai târziu,
Am dat de el plângând...era pustiu.
Am vrut să-l iau în brațe, să-l ridic,
Dar n-am avut ce-i face, nu-mi explic.

L-am implorat să vină la mine, înapoi
Și om vedea ce-om face-mpreună amândoi.
Când i-am privit tristețea, și eu m-am întristat:
Pierduse frumusețea de-atâta așteptat.

Dar ce-așteptase oare de-atâta amar de vreme?
Eu nu știam ce-l doare și nici că el se teme.

Privind în sus la mine, suspină și oftează:
-Am așteptat iubire...De-ai știi tu cât contează!
Am tot sperat că-n schimbul iubirii ce o dau,
Să nu mai fiu iar singur, cu cineva să stau.

Am vrut să plec în lume,
Un suflet să găsesc.
Să-i pese și de mine,
Să-mi spună: Te iubesc!

-Nu mai pleca în lume,
Tu suflete hoinar.
Întoarce-te la mine
Căci cauți în zadar.

Ai sufletul pereche
Alături... dar nu-l vezi.
Încearcă înc-o dată,
În dragoste să crezi!